

KOMUNITNÍ CENTRUM

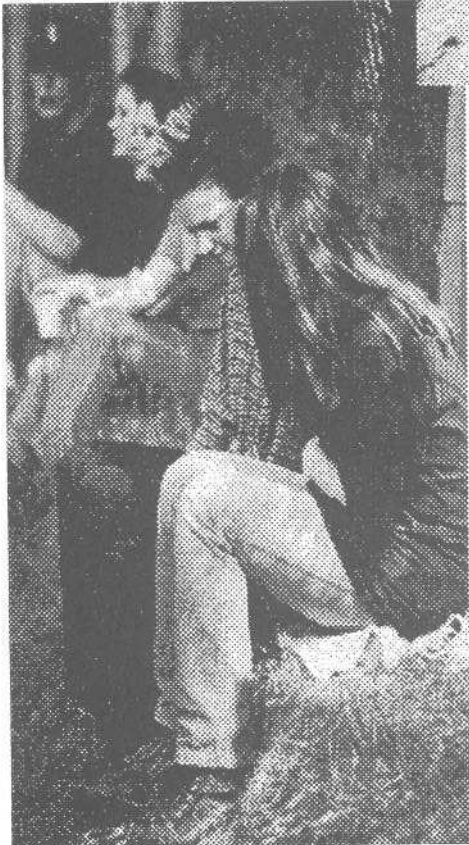
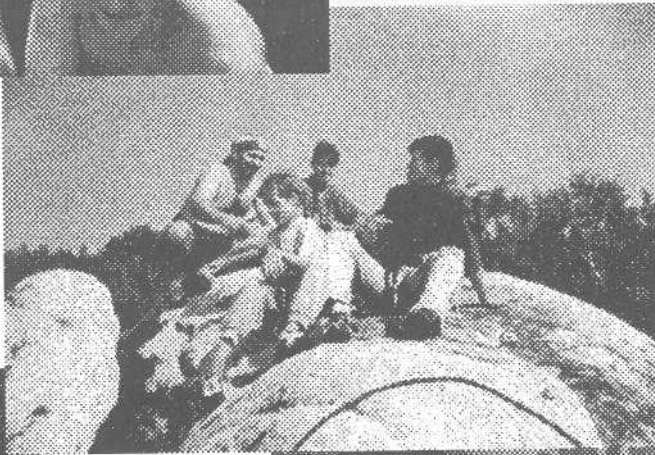

1995 - 2000

Občanské sdružení

PROXIMA SOCIALE

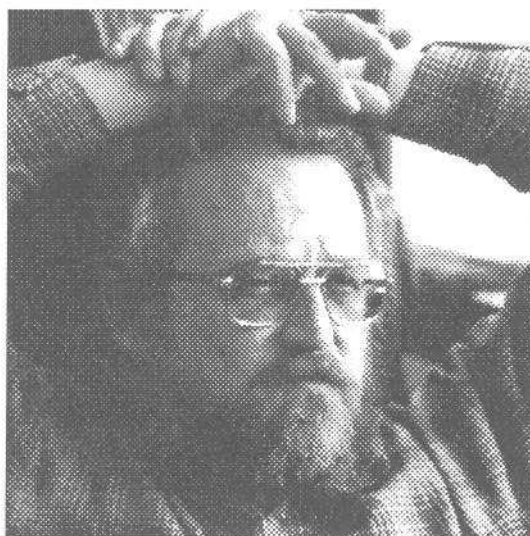
Pevnina či souostroví ???

Když jsme si s ostatními řekli, že k pětiletému výročí připravíme materiál, který by zrcadlil ty uplynulé roky, vše vypadalo jednoduše – stáhnou se části zpracovaných výročních zpráv a výstupů z grantů, doplní se drobným textem, nějaké to foto – a je to.

Když teď ale sedím nad vybranými materiály a listuji v nich, zjišťuji jak bláhový cíl jsme si dali. Nic z toho co mám před sebou nemůže zachytit to, co vlastně utvářelo Krok - malé události, váhání, strachem provázená riziková rozhodnutí, krásné uvolnění ze zdařilé akce a nalezené cesty. Tedy vůbec ty všechny živorodé, každodenní události a radůstky všedního dne.

Není to tedy reprezentativní materiál či zhodnocující analýza. Je to jen taková malá reminiscence – abychom si někdy mohli zalistovat a nechat vynořovat vlastní vzpomínky, jména lidí a s překvapením zjišťovat co vše již bylo zasunuto do spodních vrstev paměti. Stejně tak, jak se to nyní daří i mně.

Za ty uplynulá léta jsme zakusili i zkusili mnohé. Stali jsme se uznávanými a kritizovanými. Skřípali zuby při pohledu na některé své kolegy – a také si v sobě nesli hrdost a pýchu, že jsme „v tom“. Skončili na půl cesty a také (naštěstí převážně) s úžasem zjistili, že jsme se trefili do toho co naši návštěvníci a klienti potřebují.

S každým dalším přečteným listem starých podkladů, si více kladu otázku – čím je vlastně Krok, co dělá Krok Krokem? Je to snad výčet uspořádaných akcí? Či snad jakési počty „klientů“ jimž jsme se věnovali a možná i prospěli. Nebo snad mnohočetnost způsobů a metod práce? Nemyslím si, že toto a jim podobná, jsou ta pravá kritéria, jak si odpovědět na vpravdě existencialistickou otázku.

Pro mne je Krok zvláštním souručenstvím lidí, ve kterém je blízkost i vzdálenost, odlišnost i stejnorodost a „kmenová“ příslušnost. Krok nikdy nebyl jednodušou pevninou s ostrou konturou pobřeží. Topograficky je souostrovím, kde každý ostrov žije svým vlastním různorodým životem a pak se sejdou na oslavách, rituálech a obřadech.

S plnou vážností a úctou teď vzpomínám na slova Tima Kunstraicha, který stál u zrodu celého projektu – „k ničemu vám bude virtuozita pracovníků a jejich odborná vyspělost. Nepomůže vám ani kvalita pomoci klientům a zjemňování vztahů s nimi. Je to jen a jen schopnost organizační proměnlivosti a schopnost se učit. Je to neustálé otevírání vašeho týmového dialogu, předkládání otázek a rozvíjení dalších a dalších variant základního tématu.

Říkává se, že po pěti letech přichází vypálení, či po pěti letech i každá idea vyčpí a činorodost se stává rutinou. Zevšednět mohou i obřady. Když se však dívám na archipelag lidí, kteří utvářejí tým, nemám obavy do budoucna. Vždy se najde někdo, kdo přinese zvrát událostí a inspiraci ke změně. Kdo ze svého kousku země podníká ostatní.

Ahoj Petr Klíma

...až kam paměť sahá?

Někdo mi kdysi řekl, že historie začíná tam, kam sahá paměť. Možná. Já si však myslím, že historie začíná dřív, než si myslíme, že je počátek čehokoliv..

Á tak i počátek Komunitního centra Krok je dál než v lednu roku 1995. A nejspíš ještě dříve než Mariana Rizmanová, Danuše Struková a já jsme založili občanské sdružení Proxima sociale. A to byl prosinec roku 1993. Idea komunitního centra se začala utvářet v době prvních kontaktů s Timmem Kunstraichem a Toni Elichem, při mnoha diskusích a při prvních sociálně pedagogických konferencích. Objevovali jsme streetwork, seznamovali se s obrysy komunitní práce. A za spolupráce a podpory Milady Rezníčkové objasňovali koncept komunitního centra na půdě MPSV. Díky této podpoře a zájmu mohl vzniknout projekt „experimentálního střediska pro sledování problémů dospívající mládeže a ohrožených (zneužívaných) dětí s důrazem na teritoriální aspekt“. Tento složitý název provázel KC Krok po dlouhou dobu tří let. Což je doba,

po kterou byl tento projekt MPSV – realizovaný o.s. Proxima Sociale, financovaný z prostředků PHARE. Díky těmto finančním prostředkům a vstřícnosti Ivany Tomešové a Zdenka Neubergera - ze zastoupení Phare v České republice, bylo možné začít v době, kdy se teprve začínala zjasňovat grantová a nadační síť v naší zemi.

To je jedna část příběhu. Ta druhá se týká toho co je tak vznešeně označeno „teritoriálním aspektem“. Tento příběh je spojen se jmény Dr. Chudomelové a Dr. Rázka ze zastupitelstva MČ Prahy 12. A také Martina Rota a Broni Michalčové z Humanitního odboru. Ti dokázaly snad to nejobtížnější – aby místní zastupitelstvo dokázalo zaslechnout mezi hřmotem ekonomických, politických a právních vichrů i tony sociálních a občanských aktivit. A tak jsme získali prostory pro činnost klubu a – světe div se – jeden z prvních bytů pro sociální programy v naší zemi.

A příběh třetí. To jsou již lidské události a obrazy z běžného života. Jako třeba vepřové po sečuánsku v bývalém bistru v Domě bytové kultury, nad kterým jsme si s Marianou Rizmanovou a Danuší Strukovou kladli otázku, zda do toho jít. Či několik panáků po kterých se v baru na Smíchově Venca Lebduška a Zuzana Stancová odhodlali opustit svá stávající místa a jít do dvouletého experimentu. Role smotaného koberce na kterém seděl již Jindra Racek a Vláda Bodlák při hledání lidského názvu pro vznikající centrum. Jen tak mimochodem – název Krok vznikl až v březnu 1995 a nepamatují si, kdo ho v té záplavě inspirací řekl první. A nebo klepající se ruce Aleny Vosáhlové, která prošla jako první výběrovým „kolečkem“ na místo streetworkra.

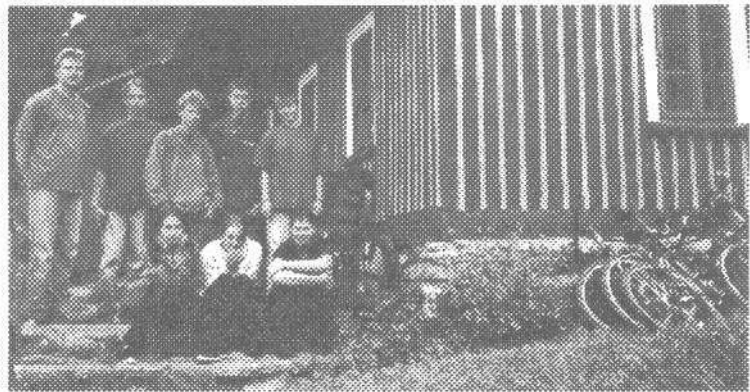
Toto jsou počátky historie Kroku. To ostatní bude vypadat jako klasický školský dějepis – fakta, jména, chronologie, data významných událostí.

Á propos – přál bych vám vidět výraz Vládi Bodláka, když jsem mu oznámil,, že převezme vedení celého projektu.

1994

listopad
prosinec

- Rozvíjí se základní idea - otevřít centrum, tzv. „pružně organizované pomoci dětem, mládeži a rodinám, které by poskytovalo mnohovrstevnatou „pomoc z jedné ruky“,
- centrum, které se bude skládat z:
 - nízkoprahového klubu,
 - sociální bytu pro mladistvé chlapce,
 - přímé uliční práce,
- a to vše s poskytováním poradenských a terapeutických služeb.
- uzavření nájemní smlouvy na byt v Hassově ulici,
- uzavíráme první smlouvu s PHARE.

1995

leden
únor - duben

březen

květen

prázdniny
září
říjen

listopad

- Získáváme prostory v části bývalé školky v Rakovského ulici,
- hektické vybavování a zařizování,
- diskuse na téma – Proboha jak to dělat?
- příchody lidí do základního týmu,
- první klienti, převážně od kurátorů HO,
- otevření sociálního bytu pro mladistvé chlapce – Hasova ul. – 3 kluci,
- první akce klubu – párty pro osmáky, music sessiony a akce pro děti,
- pět prázdninových výjezdových akcí,
- tým odjíždí na stáže v Hamburku,
- otevření „Laurichovy“ divadelní dílny,
- otevření „kavárny“,
- začínají pravidelná intervizní setkání s kolegy z Humanitního odboru,
- první víkendové výjezdy,
- první výjezd na Primaveru, zakládáme tradici,
- spontánní vznik „domovské“ skupiny z pravidelných návštěvníků.

1996

únor
březen
jaro -
duben
červen
prázdniny
říjen

- Začátek pravidelné „komunity“ aktivních návštěvníků,
- první pozvání okolí na sousedské posezení,
- obohacuje se program, základem je :kavárna, divadelní dílna, music sessiony a otevřená skupina. Pokračují pokusy o víkendové výjezdy,
- začíná filmový klub a výtvarné dílny,
- budujeme a otevíráme zkušebnu,
- první happeningový koncert, v areálu Kroku,
- opět pět prázdninových výprav,
- koncert „proti drogám“, v Modřanské rokli.

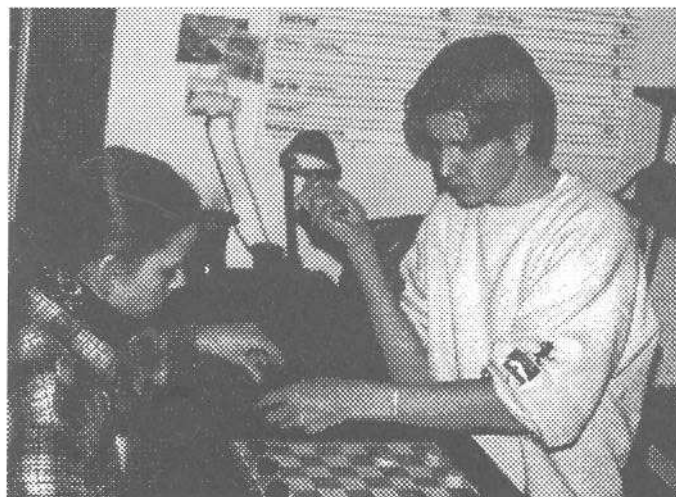

1997

leden
únor

- Vedení projektu přebírá Vladimír Bodlák,
- uzavřena nájemní smlouva na nový byt v Zárubově ulici,
- stěhování z Hassovy ulice, původní byt jde do privatizace,
- zahajuje svoji činnost laická vrstevnická skupina s peer prvky.

- první pokus o financování z více zdrojů; Součinnostní program prevence kriminality MV a grant MHMP, oběma žádostem není vyhověno,
- březen
- v sociálním bytě jsou nyní dívky,
- duben
- získáváme bývalou garáž v Zátěšské ulici, probíhá příprava projektu, boje na OHES, výběr stavební firmy a stavební řízení,
- květen
- příprava specifického programu pro mladistvé delikventy - prvotrestané,
 - získáváme maringotku pro účely mobilního klubu, Zn: rekonstrukce nutná,
 - účastníme se setkání komunitních pracovišť v Jaroměři, Krok reprezentují nejen pracovníci, ale i zástupci mladých,
- červen
- ve spolupráci s návštěvníky klubu pořádáme třetí happening převážně začínajících kapel v Modřanské roklí,
 - probíhá celková stavební úprava prostor garáže, vybudováno je připojení a následná instalace elektřiny, vody a ústředního vytápění, dále sociální zařízení a vstup,
- červenec - srpen
- daří se v garáži vybudovat mini U-rampu vhodnou pro skate a in-line, zařídit a vybavit okolní prostory,
- prázdniny září
- koná se osm výjezdových programů,
 - Garáž s U-rampou a zázemím pro uličního pracovníka je otevřena, podařilo se za spolupráce a dle představ mladých skater's,
 - několik týdnů později je otevřen i mobilní klub - maringotka,
 - začíná být aktuální otázka dalšího financování centra, po mnoha konzultacích podáváme žádosti, na všechna možná místa, etapa vícezdrojového financování může začít,
- říjen
- podzimní happening pro kolemjdoucí „kroky k podzimu,
 - otevíráme první skupinu klientů v rámci resocializačních probačních programů,
- listopad
- jedno z posledních setkání se zahraničním expertem Timem Kunsterlichem, probíhá reflexe naší činnosti, konzultace problematických bodů i supervize vedoucímu projektu,
 - zkusíme program Pekip - cvičení pro maminky s dětmi do jednoho roku,
- prosinec
- večer Komunitního centra Krok v Akropoli zaměřený na propagaci naší činnosti je určen laické i odborné veřejnosti,

1998

- duben
 - Navštěvují nás mnoho hostů - ze SRN, Dánska Olomouce a Ostravy
- květen
 - problematika Kroku na obrazovce Událostí ČT,
 - první čtyři měsíce nepřichází finance na provoz centra,
- červen
 - končí období nejistoty, na účet přicházejí první finanční prostředky pro tento rok,
 - do byt přijímáme první mladé matky s dětmi, a také těhotné ženy,
- prázdniny
 - hudební festival Blue fest v Modřanské rokli, hrají kapely z naší zkušebny,
- září
 - účastníme se setkání neziskových organizací v Chemnitz,
- říjen
 - vyjíždíme na sedm akcí,
 - poprvé pořádáme „Noc v Kroku“, je zde 16 děcek,
 - podzimní happening v Kroku, podobně jako v červnu organizace a příprava za aktivní spoluúčasti mladých,
 - týdenní resocializační program pro mladistvé (REP) ve spolupráci s HO MÚ Prahy 12,
 - začíná 2. ambulanti skupina v rámci probačního resocializačního programu,
 - maringotka se po několikaměsíční odmlce stěhuje na Beránek,
 - zpracováváme celkem 11 žádostí o grant ze státního rozpočtu u MPSV, MŠMT, MPK, Městské policie a u NROS,
- listopad
 - účastníme se konference „Práce s mládeží na komunální úrovni“ v Brně.

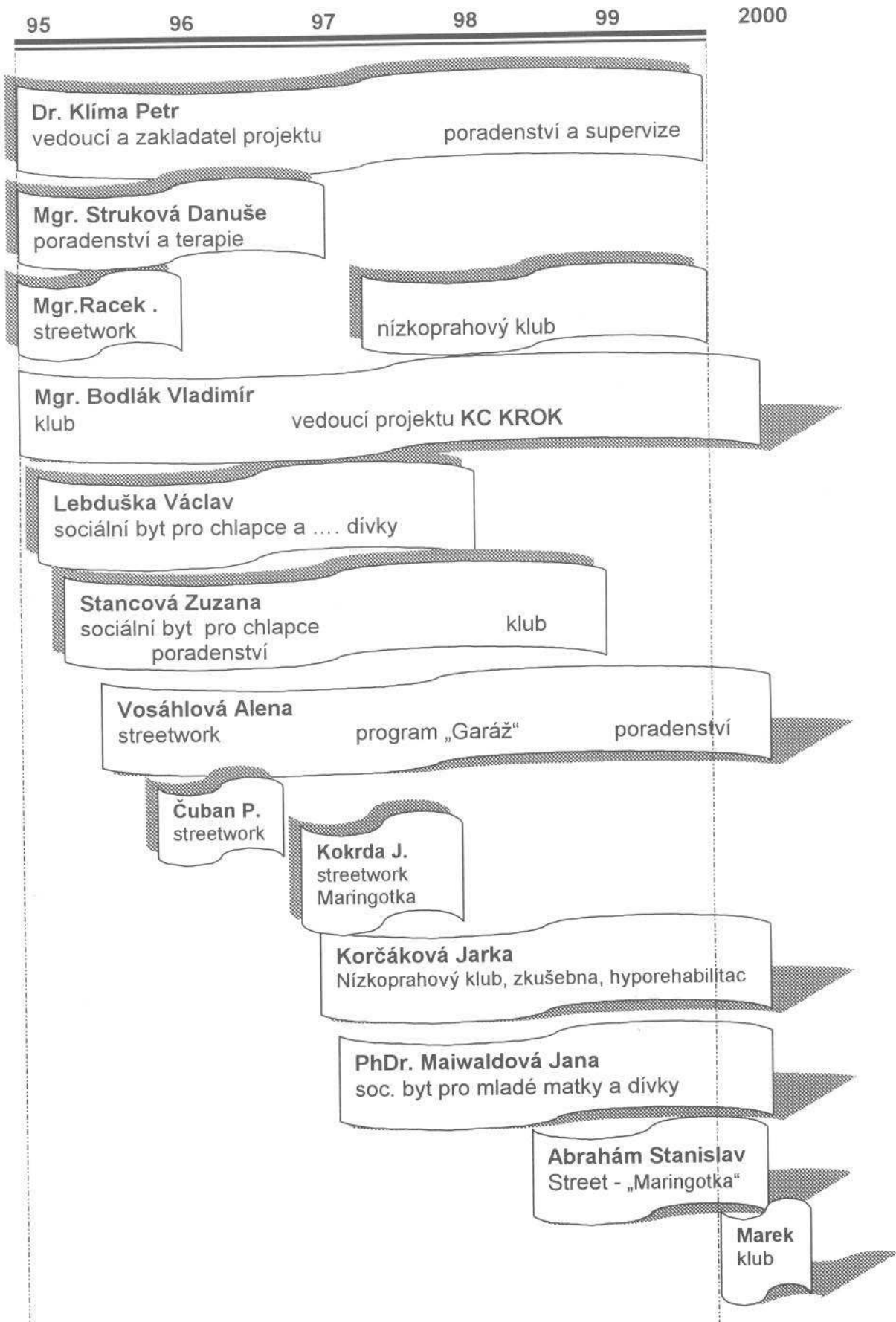
1999

- únor
 - Vše běží tak, jak jsme se to už naučili - víkendové vjezdy, kavárna, Garáž atd...
 - podílíme se na přípravě standardů, v Kroku je setkání komunitních a nízkoprahových center,

březen	• pomáháme organizovat konferenci Kroky do rizika - žně či úhor? (o rozšiřování sociálních přístupů a metod v pomáhajících profesích),
květen	• zapojujeme se do mezinárodních setkání v rámci programu Youth for Europe („Being disadvantaged in East and West - what does it meant?“), Praha - Pardubice - Tábor - Český Krumlov - Praha, • skupina skejtářů se podílí na budování překážek a dokončuje realizaci skateparku na parkovišti u Sofijského náměstí, • již osmá Primavera, tradice žije,
červen	• návštěva z EU v Kroku - Rada Evropy monitoruje vybrané projekty, • další happening v Kroku,
prázdniny	• opět vyjíždíme na sedm akcí,
říjen	• seminář „Demokracie v Evropě - výzvy a hrozby. Práce s ohroženou mládeží“, Rakousko,
listopad	• vrcholí snažení pracovní skupiny zaměřené na metodologii a koordinaci probačních resocializačních programů,
prosinec	• koordinace pracovní skupiny definující standardy komplexu služeb kontaktní práce pro věcný záměr zákona o sociální pomoci.

... byli, jsou a budou

Ještě jeden úvod ...

Pětileté ohlédnutí není nic jednoduchého, což teprve napsat o tom pár smysluplných řádků.

Opravdu, to nejdůležitější a nejtěžší není zachyceno ve zprávách a výstupech - tápání a vysvětlování nevysvětlitelného, nacházení a uvědomování si souvislostí. Úleva, že naše pinožení a obavy jsou podobné těm, které mají i v jiných centrech a projektech.

A tak si dovolím něco osobního, události, které mi utkvěly v mysli. Jak jsem užasle stoupal poprvé sídlištěm, plný sympatií spíše k centru města, první kluby, první kontakty, tápání kudy dál.

Zkrátka to pětileté oblékání vizí do kabátu, který by neměl být ani těsný ani volný, ani těžký, ani volný. A to se bez neustálého přešívání neobejde.

A pak ten večer, kdy se mě Petr ptá zda nechci převzít vedení Kroku. Nevěděl jsem co si o tom myslet, natož co na to odpovědět. Tak jsem řekl, že to zkusím a zkouším to do teď. Pomalu čtvrtým rokem.

Nebo rok poté, kdy končili jisté finance Phare a já jsem zoufale nechtěl být pouhým likvidačním úředníkem Kroku. A tak jsem se snažil proniknout do tajů grantové politiky, stal se psavcem všech druhů žádostí o dotace a nevěřícně sledoval, jak je možné, že funguje zařízení, které dostane ke konci května první finance na ten dotyčný rok.

Je to stálá nejistota, a také kus dobrodružství - jak to všechno dopadne. Je to zkrátka výzva a běh na dlouhé trati, při tom se dá těžko usnout na vavřínech.

Ale hlavně vzpomínám na lidi, na ty co tu byli a co tu jsou. Vzpomínám na to jak jsme hledali a snad našli důvěru v týmu. Neboť to co jsme se asi opravdu naučili, je práce v týmu.

A tak přeji nám a našim následovníkům hodně odvahy štěstí a síly pokračovat a také poznat ten pravý čas, kdy je prospěšné opustit zajaté koleje a vydat se novou cestou.

Vladimír Bodlák

Nízkoprahový klub

Základním cílem nízkoprahového klubu je vytvořit otevřený prostor, s minimálními vstupními pravidly, který nabízí, spoluorganizuje, podněcuje vznik volnočasových aktivit. Pokouší se reagovat na potřeby návštěvníků a podporuje jejich iniciativu. Na tomto prostoru dochází k navazování kontaktů s návštěvníky, dále pak ke krizovým intervencím. Součástí klubových aktivit je doprovodně podpůrný servis a aktivnější vyplnění volného času.

Nejčastěji se jedná o děti a mládež z mikroregionu sídliště Modřany, podle dotazníku se jedná nejčastěji o děti, které bydlí v bezprostředním okolí klubu tj. šest přilehlých ulic. Dále jsou návštěvníky také jedinci, kteří se odstěhovali, nebo kamarádi a spolužáci z jiných částí města. Ve věkovém zastoupení převažuje skupina 14 - 17. cca 80%.

Klub je obvykle otevřen po tři dny v týdnu od 15 do 21 hod., s často strukturovaným programem. Jednou měsíčně bývají výjezdy a o prázdninách se pořádají týdenní pobyty v přírodě. V rámci středních klubů fungoval kroužek „koní“, na modřanském statku Na Šabatce, kam docházelo 11 dětí. Ale došly peníze z grantu, nejezdí se.

V pondělí se scházeli hošiči v horolezeckém kroužku, na umělé horolezecké stěně ZŠ Mráčkova. Realizovalo se i mnoho víkendových a prázdninových výjezdů horolezecky orientovaných.

V prostorách K.C. Kroku se již od jeho vzniku nachází zkušebna. Jako ostatně všechno, i zkušebna procházela vývojem. Prostrídalo se v ní mnoho

hudebníků. Za uplynulý rok se utvořil stabilní okruh lidí, kteří se svými kapelami hrají ve zkušebně. Nyní do zkušebny dochází sedm kapel, ze kterých pět kapel je schopných hrát na klubových koncertech.

Za zdmí klubu se za jeho pětiletou existenci již vystřídalo několik pracovníků : Vladimír Bodlák, Alena Vosáhlová, Zuzana Stancová, Jiří Kokrda, Jindřich Racek a současní, Jarka Korčáková a Ladislav Marek.

Za pětiletou dobu existence se vystřídala již třetí generace mladých, kteří klub navštěvují. Je to již pěkná řádka jmen a životních příběhů. Jak jde čas, přicházejí za námi staří známí, pochlubit se, poradit, nebo jen tak popovídat. A tak se pomalu naplňuje idea komunitního centra - nejen pro mladé.

Jarka Korčáková

To bylo tak...

Aneb Jak se z cesty stal cíl

Začátky

Konkurs. Trochu zábava a trochu nervy. A jednou ráno telefon, že mě vybrali. Radost převeliká.

Jedu poprvé do nové práce. Ukruťný sídliště. Bloudím. Hrůza. První porada a já nejsem schopná dorazit včas.

Na všechno tak trochu třestím oči. Jsou prázdniny. Sídlíště je sluníčkem vybělený a liduprázdný. Všichni utíkají někam pryč. V Kroku je „pouze“ Danuše a Petr K., ostatní mají dovolenou. Teď, téměř po pěti letech vím, že to jsou dva nejdůležitější lidi v mé cestě touto profesí. A že jsem měla velikou kliku, že jsem začala pracovat právě v Kroku a potkala právě ty dva.

Jsem terénní sociální pracovnice. V roce 1995, kdy v Kroku se street-workem začínáme, už pracuje několik sociálních asistentů pod MPSV. Konkrétní představa, co znamená dělat terénní sociální práci v Čechách, se v této době teprve formuje. Literatura téměř nulová, zdroje informací v cizině.

V srpnu 1995 zažívám s několika dětmi z ulice první pracovní zkušenost. Zneužívá je pedofil. Jdeme to s Danuší nahlásit na místní policii. Nemáme štěstí na lidi - policisté jsou nepříjemní a arogantní. O půl roku později volají, že ho chytili.

V září 1995 začínám studovat Gestaltterapii. Mám opět štěstí - tentokrát na kvalitní lektory. Vyniká z nich Ernst Knijff.

Mentorem projektu KC Krok je Dr. Timm Kunstreich, profesor sociální práce a pedagogiky v Hamburgu. Jsme tam v říjnu roku 95“ vysláni na týdenní stáž. Dodnes z ní čerpám informace.

Koncepce terénní sociální práce v Kroku od samého začátku počítá s jednou ženou a jedním mužem. Bohužel se kolegové až do roku 1998, kdy se konečně jeden (Standa) drápkem zachytil, střídali jako na orloji. Musela jsem zvládat spoustu věcí sama. Parták prostě nebyl. Samozřejmě se to po těch letech projevuje - jsem tvrdohlavá a těžko se se mnou spolupracuje.

V počátcích jsem měla zázemí v nízkoprahovém klubu KC Krok. Odtud jsem vycházela za mladými na ulici. V klubu jsem také v listopadu 1995 potkala první partu, se kterou jsem se blíže kontaktovala a odešla s nimi do jejich přirozeného prostředí - na ulici a do hospod. V té době všichni kluci z této party experimentovali s tvrdými drogami. Asi rok a půl jsme byli v úzkém kontaktu, potom se parta rozpadla a kluci se rozběhli do různých stran. V současnosti jeden z nich stále žije s heroinem, další zemřel a ostatní své drogové období považují za ukončenou životní epizodu.

V té době jsem také vykonávala velmi úmornou část terénní práce, kterou zná každý street-worker pohybující se v anonymním prostředí velkého sídliště. Obcházela jsem lokalitu a zjišťovala, kde se kdo schází a co mohu komu nabídnout. Seznamovala jsem se s lidmi. Myslím si, že toto období je nesmírně náročné na práci s vlastní energií. Jsem přesvědčená, že ten, kdo přežije tuto fázi, má velkou pravděpodobnost, že u terénní práce vydrží.

Pomalou jsem začala být mezi některými mladými známá. Zejména díky tomu, že jsem byla vzhledově nápadná. Můj zevnějšek vycházel z mého životního postoje - nebyla to vykalkulovaná image, kterou jsem chtěla účelově působit na okolí. Většina mladých, které jsem potkávala, na mě reagovala jako na UFO. Jedni byli znechuceni, druzí fascinováni, ale obě strany se shodovaly v tom, že se mnou komunikovaly.

Ulice a skejtvání

Terénní práce začala být asi po půl roce příjemnější. Na ulici a v hospodách jsem již měla pár známých, kteří mi ulehčovali vstup do jejich prostředí. Začal fungovat princip sněhové koule - nabalovali se noví a noví známí.

Někdy v létě 96" jsme s tehdejší streetovým kolegou Petrem Č. uspořádali závody pro místní skejťáky a rollery. Z dnešního pohledu hodně legrační a primitivní. Zúčastnilo se jich překvapivě mnoho kluků. Seznámila jsem se tam s Michalem, tehdy aktivním bruslařem (Michal je dodnes moje pravá ruka). A přes něho s ostatními klukama. Od ostatních mladých, které jsem potkávala na ulici, se lišili tím, že měli aktivního koníčka. Spíš vášeň. Měla jsem chuť je v této aktivitě podporovat. Když jsem se ptala, co by potřebovali, chtěli krytý prostor na skejtvání. Začala jsem o tom mluvit v Kroku a náš tehdejší šéf, Petr K., vyjednávat o prostoru na Místním úřadě.

Jednou jsem jela s tehdejší místostarostou, dr. Rázkem, autem a jen tak mezi řečí jsem se zeptala, jestli by pro nás neměl nějaké místo na krytou rampičku. Odpověděl, že o tom jednal a že má. A že si máme dojít pro klíče a vybrat si ze dvou míst. Málem jsem omdlela. Kluci taky, protože jsme tomu, že budeme někdy mít nějaký krytý prostor, přestávali věřit. A tak jsme spustili garážovou lavinu.

Poprvé jsme viděli garáže někdy v zimě večer. Spíš jsme je tušili, protože jsme je matně viděli při svíčkách. Sešel se tam v hojný počet lidí. Kluci určili vhodnější místo. Od počátku úvah o novém prostoru jsme byli domluvení, že všechny věci spojené se skejtváním budou jejich starost.

Díky Vláďově (krokový šéf po Petrovi) schopnosti rychle jednat s úředníky a obstarávat všemožná povolení byla garáž přestavěna v rekordním čase. Po stavebních úpravách nastoupili kluci. Za týden pod vedením Sakiho postavili mikro U-rampu. Rychle a hlavně velmi kvalitně. Za dva týdny, 11.9.1997, jsme otvírali. Skoro jsme z té dřiny před otevřením padli. Byla jsem šťastná. A pyšná, že se nám to podařilo.

Jak se z garáže stala Garáž

Docela dlouho jsme si lámali hlavu, jak se ten náš malinkej klub bude jmenovat. Jednoduchost zvítězila. Všichni jsme tomu místu celou dobu říkali „garáž“. Jméno bylo dávno na světě. Akorát nám trvalo trochu déle, než jsme si toho všimli.

Od první minuty otevření bylo plno. Skejťová komunita je propojená. Nedělali jsme žádnou reklamu, informaci o Garáži si kluci spolehlivě předávali mezi sebou.

Trochu mě trápilo, že návštěvníky Garáže jsou pouze skejťáci. Nechtěla jsem, aby klub byl přístupný jen pro jednu skupinu „vyvolených“. Nemám ráda vydělování a vyzdvihování jedné skupiny lidí na úkor druhých. Snažila jsem se dávat najevo vstřícnost i mladým z okolí Garáže. Asi po půl roce po otevření k nám začali docházet i jiní mladí než skejťáci. A konečně i holky.

Paradoxem bylo, že mezi první návštěvníky patřili místní nazi-skinheads. Prapůvodně přišli Garáž vymlátit, posléze docházeli tak trochu provokovat, ověřovat a testovat si, kdo jsme a nakonec nás přijali. Přestali jsme pro ně být cizorodým a ohrožujícím prvkem. Někteří z nich si v Garáži našli své zázemí a podílejí se na garážové samosprávě.

Sociální byt

Sociální byt prošel snad nejvíce změnami ze všech ostatních částí Komunitního centra Krok. Nejprve byl zařizován a metodicky rozpracován pro chlapce - jako určitá alternativa k možným ústavním řešením jejich obtíží. Po roce a půl, jsme si pak zvykali na mladistvé dívky, u kterých byla problematika spíše v různém ohrožení. A nakonec, jsme - díky potřebám regionu - vytvořili koncept bytu pružné sociální intervence a pomoci, který je k dispozici nastávajícím maminkám a mladým matkám s dětmi. Byt a celý koncept pomoci slouží i ženám s dětmi, které se ocitly v různých obtížných životních situacích.

Nejde o azylové ubytování žen bez domova. Jde spíše o vytvoření prostoru a tím i času na řešení osobní situace s využitím všeho, co naše zařízení může poskytnout, t.j. poradenství, podpurnou terapii a doprovázení v úředních záležitostech.

Snad nejvýznamnější pomocí je chvíle klidu a možnost nadechnutí se k dalším rozhodnutím.

S jakými okruhy problémů jsme se setkávali

Mladiství:

- generační konflikty a konflikty mezi rodiči a dětmi,
- zanedbávání a ohrožení zdravého vývoje,
- úmrtí v rodině,
- přechod z dětského domova do života.

Matky s dětmi:

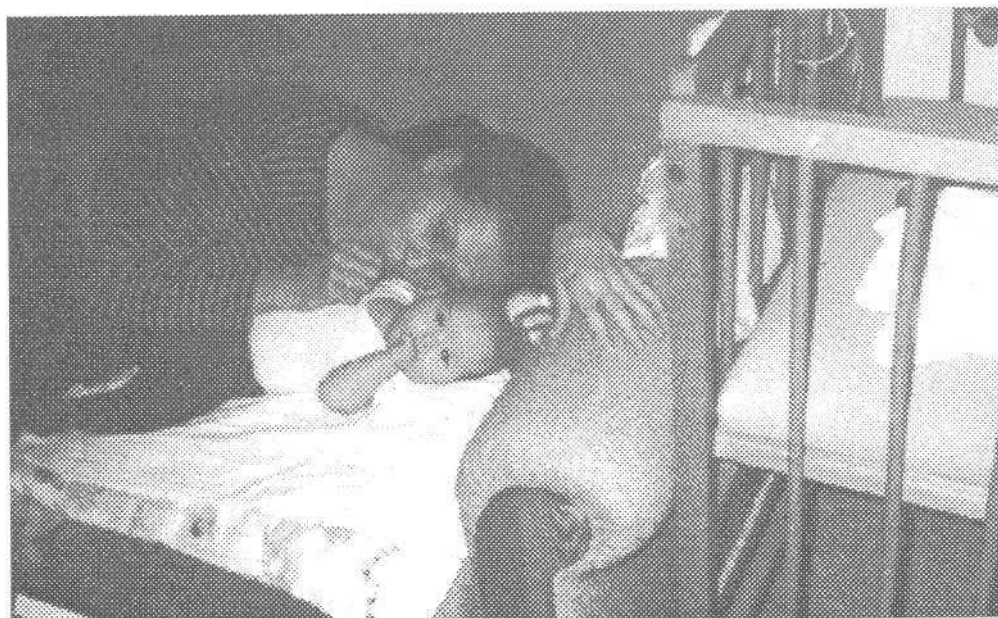
- přijetí původně nechtěného těhotenství a role matky,
- rozvodová či porozvodová situace s násilím partnera,
- náhlá ztráta bytového zázemí spojená s radikální změnou života,
- odmítání a adaptace na azylový způsob života.

Klienti	Počet	Služby	Kdo se o byt staral	
Hoši ve věku 16 - 18 let	9	terapie volnočasové aktivity víkendové výjezdy letní tábory	Václav Lebduška Zuzana Stancová	1995
Divky ve věku od 16 do 18	12	terapie poradenství volnočasové aktivity víkendové výjezdy letní tábory	Zuzana Stancová Václav Lebduška Jana Maiwaldová	1997
Matky s dětmi a mladistvé dívky	28	poradenství terapie krizová intervence	Jana Maiwaldová Petr Klíma	1998

Závěr

Matky s dětmi jsou v bytě umisťovány od května roku 1998. V této době byla vytvořena nová organizační struktura a pravidla chodu bytu. Podařilo se navázat vztahy s různými institucemi, které jsou pro život bytu významné. Od doby svého otevření je plně obsazen.

Jana Maiwaldová

Přehled dotací

